

nemlig under 22de August 1871, og da var den daværende Amtmand Kammerherre Bedel forflyttet. Spørgsmaalet bliver nu, hvem kom da efter ham, hvem var konstitueret i den nærmeste Tid derefter, altsaa indtil den nye Embedsmand, der kom fra Færøerne, kunde overtage Embedet? Derom findes ingen Dplysning. Jeg veed ikke, om det har været en haabefuld Ungling fra Indenrigsministeriet, hvis Kjendstab til Kasse- og Regnskabsvaesenet neppe har været særdeles stort, eller om det muligens har været Hr. Bjørnsen selv; har det Sidste været Tilfældet, saa er det virkelig ikke værd at tale videre om den Sag, thi saa kan man let forklare sig, at den er falden bort; men det synes temmelig klart, at imod den Amtmand, han være nu enten fast ansat eller konstitueret, som har taget Bjørnsens aldeles utilfredsstillende Besvarelse af 22de August 1871 for god og hensigtslaagt denne Sag uden at forfølge den videre, kan der gjøres Ansvar gjældende for, at Kasse-mængden ikke er bleven opdaget noget tidligere. Stor Forskjel i Tid er der nu ganske vist ikke, det var neppe 2 Maanedes senere, at Bjørnsen døde, men det er dog en Erfaring, man undertiden har haft Leilighed til at gjøre, at det naar en Kasse-mængde opdages, er heldigere, naar denne Opdagelse sker i Vedkommendes levende Live, end efter hans Død, thi i det første Tilfælde ser man, at Slegt og Venner af Hensyn til Strafansvaret ere en hel Del mere ivrige efter at faae Kasse-mængden dækket, end de ere i det sidste Tilfælde. Skulde der for Dvrigt, affet herfra, være opstaaet nogen Mistanke hos den Tilsynsforende, saa maatte dette vistnok nærmest have hidværet fra Forhold, der ikke vedkom Embedsforelsen, men kun Embedsmandens private Liv; som efter Alt, hvad der kan siges at foreligge, har været temmelig vidtløftigt og for en Dommer og Dvrighedsperson meget upassende; men jeg vil ikke bebreide den Tilsynshavende Embedsmand, at der ikke er taget videre Hensyn til slige private Ting, som jo ligge udenfor Embedsforelsen. Heller ikke kan jeg tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig noget ufatteligt, hvortledes Bjørnsen i saa mange Aar har kunnet skjule Bedragerierne for sit Kontorpersonale; men paa den anden Side maa det erkjendes, at selv om f. Ex. hans Guldmægtig har havt Mistanke eller endog saa Visshed om, at Sligt! gif i Svang, kan man jo vel forundre sig over, at han er vedblevet at forholde sig taus, men man kan ikke paa denne Laushed begribe noget Ansvar som Medvider. — Under alle Omstændigheder er Sagen temmelig alvorlig, og skjøndt der, som jeg maa gjentage, vistnok ikke kommer noget ud af en saadan civil Sag, som Udvalget her har ønsket anlagt, vil det dog vist findes naturligt, at Udvalget har troet at burde ligeover for Statskassens Lær kræve en Dom, ligesom der ganske sikkert ogsaa er al god Grund til at overveie, om

der ikke kunde gjøres Ændringer i Kontrolens Bestaafenhed, hvorved den blev mere virksom. Naar den høitærede Minister for yttrede, at man ikke behøvede at vente paa en Dom for at overveie Muligheden af slige Ændringer, idet Spørgsmaalet herom allerede var i god Gang, saa vil jeg blot dertil sige: Saameget desto bedre. Særlig skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Bjørnsen ikke vilde have havt saa mange private Midler i Hænde, hvorved han kunde overføre Kasse-mængden fra det ene Bo til det andet og være i Stand til at forevise de fornødne Kontanter ved Kasseforetynnet, hvis der ikke havde hersket den Praxis paa Bornholm, som, saavidt jeg veed, ellers slet ikke kjendes, nemlig, at alle alene Skifteforvalteren selv er Inkassator i Boer, men at Retstøtjentene overhovedet lade sig antage som Inkassatorer ved Løsgreauktioner ogsaa udenfor Boer. — jeg veed ikke, at Sligt finder Sted udenfor Bornholm, men derimod veed jeg nok, at denne Praxis findes der. — Strengt taget er der vel for Tiden ikke noget Middel til at forbyde, at den finder Sted, men det er, efter mit Skjøn, meget urigtigt, at Sligt er tilladt, og det Spørgsmaal paatrænger sig, om der ikke ved Lov burde gjøres en Forandring heri. Noget Saadant vil jo tilbørlig, nemlig for saavidt angaar Stillingen som Inkassator i Boer, naar det nye Lovforslag om Dødsboffister maatte blive særbdigt, og jeg maa meget beklage, at dette Lovforslag, som der vist er Mange her i Landet, der ønske endelig særbdigt, allerede af den Grund, at det vil nedsette Skiftegebyrerne ikke lidet, synes at skulle begraves i et Udvalg i det andet Thing. Naar den høitærede Justitsminister for Dvrigt spurgte om, imod hvem man mente, at det civile Ansvar, der overhøvedet er Tale om, skulde anlægges, saa anser jeg mig ikke beføjet til at midtale mig herom paa Udvalgets Begne, men jeg skal blot sige, at jeg, foruden det Vink, jeg mulig selv maatte have givet, nemlig om at søge oplyst, hvem der var konstitueret i August og September Maaned. 1871, og altsaa overveie, om der ikke mod den konstituerede Embedsmand vilde kunne gjøres et eller andet Ansvar gjældende, for Dvrigt nærmest har opfattet det som Udvalgets Mening, at det var vedkommende Amtmand, man her ønskede Sag anlagt imod, idet det egentlige Gjennemsyn af Skifteprotokollerne jo paahviler ham, medens vedkommende Departementschef i Revisiondepartementet jo egentlig blot har at forvise sig om, hvorvidt de Penges, der efter Bøgerne skulde være tilfiede, ogsaa ere det, uden at der under et saadant kortvarigt Gfetersyn kan være Tale om nogen mere detailleret Revision af Regnskabsbøgerne. Jeg tror derfor, at om det end efter min Mening maa erkjendes, at der ikke ved Dom vil kunne ventes paalagt Amtmanden noget Ansvar, er det endnu mere klart, at et saadant Ansvar ikke ved Dom kan paalægges De-